

De Beer uit Berlicum Een postzegel als troostprijs

Peter van Doorn, geboren en getogen in Berlicum, meer bepaald in deelgemeente Middelrode, was gedurende zijn gehele wielercarrière lid van de Vlijmense wielclub de Zwaluw. En als zodanig zette de zevenvoudige Nederlands Kampioen de Vlijmense wielrennerij op de Olympische kaart.

Peter van Doorn (1946)

In 1968 brak Peter van Doorn in Ranst in België tijdens de eindsprint zijn sleutelbeen. In het ziekenhuis kreeg hij een fruitschaal van een organisatie met de naam H.A.R.N. Navraag leerde dat dit stond voor “Hulp Aan Renners in Nood”. Omdat het ondanks de vitaminen uit de fruitschaal daarna in zijn wedstrijden op de weg maar niet wilde vlotten, schreef hij zich op advies van zijn ploegleider Piet Libregts in voor het Nederlands Kampioenschap 1 km-tijdrit

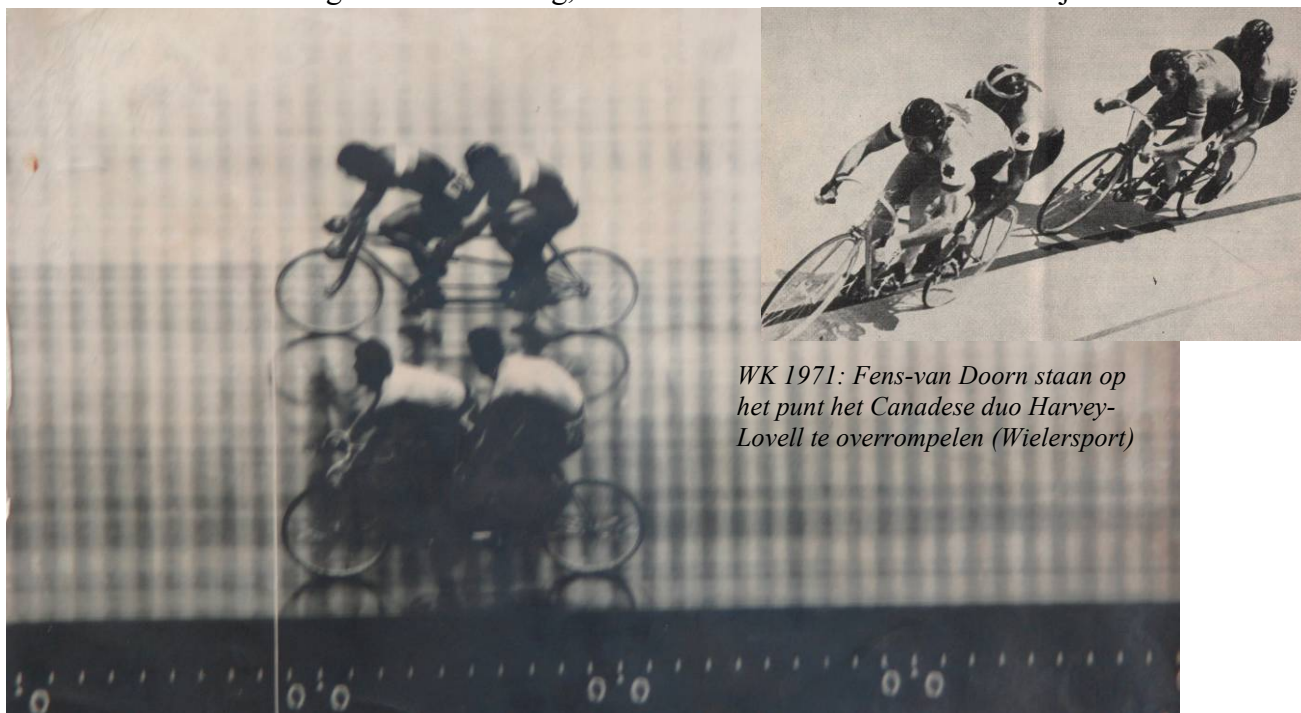

op de baan. Daar zorgde hij voor een daverende verrassing, want op een geleende fiets en vrijwel zonder enige baanervaring, werd hij zomaar vierde. Meteen was zijn naam als ‘sprinter’ dan ook gevestigd. In de kranten meldde Piet Libregts, dat “hij zo tussen de geiten uit de wei getrokken was”, maar zo was dat natuurlijk ook weer niet helemaal, want in diverse wegkoersen had Peter al laten zien, dat ‘er geen maat stond’ op zijn eindsprint. Zo klopte hij Jan van Katwijk in het criterium van Weert, waarna deze opmerkte, dat hij Peter als een kogel voorbij had zien komen. Een jaar later (1969) kwam Peter beter geroodeerd op de Nederlandse kampioenschappen op de baan

De grote verrassing van 1969: door het veruit favoriete duo Jansen-Loes zijn te kloppen behaalt Peter van Doorn zijn eerste Nederlandse Kampioenschap. Voor op de tandem Wim Koopman. (Archief Peter van Doorn)

aan het vertrek. Hij werd vierde op het onderdeel sprint en tweede

achter kampioen Klaas Balk op de 1-km-tijdrit. Wim Koopman zag meteen het grote potentieel van de 'Beer uit Berlicum' en vroeg of hij geen interesse had om met hem op de tandem te starten. Om hem te testen en eens te kijken of hij niet bang was, stuurde 'cowboy' Koopman (die jaren later een bekende Rotterdamse clochard zou worden) de tandem zelfs tegen de boarding van de baan, maar Peter gaf geen krimp. Het nieuwe tandem-duo zorgde opnieuw voor een verrassing door meteen de Nederlandse titel op de tandem te grijpen. Een jaar eerder had het koppel Jan Jansen – Leijn Loeveseijn zilver gewonnen op de Olympische Spelen in Mexico, en dit tweetal was daardoor uiteraard veruit favoriet. Zij werden door van Doorn en Koopman echter kansloos geklopt. Dit betekende meteen ook de eerste uitzending voor Peter naar een Wereldkampioenschap. In Brno werd hij met Koopman echter meteen uitgeschakeld, omdat stuurman Koopman de trukendoos iets te ver open trok en het duo werd gediskwalificeerd. In 1970 zou Peter zijn beste prestaties leveren op de Wereldkampioenschappen. Nadat hij opnieuw Nederlands tandemkampioen was geworden (ditmaal met Jansen), en zowel tweede op de 1-km als de sprint achter respectievelijk Balk en Jansen, werd hij te Leicester vierde (met Jansen) op het tandemnummer, vijfde op de 1 km tijdrit en reed hij zich bij 's-Werelds beste acht sprinters. De latere wereldkampioen sprint bij de profs Nicholson schakelde hem in de kwartfinale uit. Vooral de vierde plaats op het tandemnummer was een grote teleurstelling, omdat het duo Jansen-van Doorn dat jaar zowat

WK 1971: Fens-van Doorn staan op het punt het Canadese duo Harvey-Lovell te overrompelen (Wielersport)

WK 1970, Leicester (G.B.), finishfoto: Jansen-van Doorn (onder) komen een banddikte te kort tegen de Fransen Morelon-Quintin (boven), die daarmee het brons veroveren. (Archief Peter van Doorn)

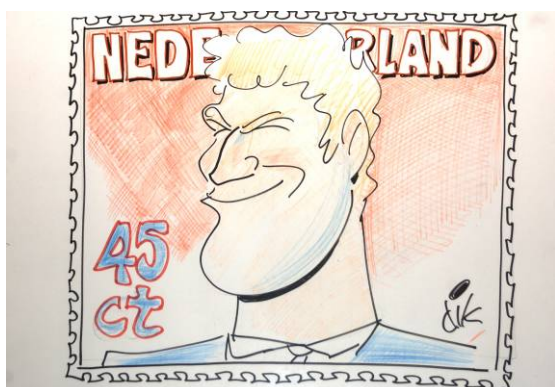
alle internationale wedstrijden gewonnen had. In Leicester werden zij echter in de halve finale uitgeschakeld door de Duitsers Barth-Müller, die ook wereldkampioen zouden worden. In de strijd om het brons moet er een fotofinish aan te pas komen om de winnaar aan te wijzen. De Fransen Morelon-Quintin trokken met een banddikte verschil aan het langste eind. Het voor-Olympisch jaar 1971 bracht Peter aan de absolute Nederlandse top. Hij werd drie-voudig Nederlands kampioen en wel op de sprint (voor Langkruis), op de 1-km-tijdrit (voor Balk) en weer op de tandem (met Jansen).

Peter van Doorn (rechts) op de tandem met zijn favoriete maat Jan Jansen (Archief Peter van Doorn)

Op het Wereldkampioenschap in Varese bereikte hij opnieuw de laatste acht bij de sprinters, maar hier werd hij door de Rus Kravtsov uitgeschakeld. Twee andere Russen, Semenets en Tsjelovalnikov, versperden hem en Fens (die inderhaast aan Peter gekoppeld werd, toen Jansen het na een zware val tijdens een landenwedstrijd ineens voor gezien hield) de weg naar de laatste vier bij het tandemkampioenschap.

Het Olympisch jaar 1972 begon goed voor Peter. Als zekerheidje voor deelname werd hij uitgekozen om te figureren op een postzegel. Hij prolongeerde zijn Nederlandse titels op de tandem, die hij met Balk bemande en op de 1-km-tijdrit. Het sprintkampioenschap moest hij na een tumultueuze finale echter aan Balk laten. Dat het met zijn vorm wel goed zit, showt hij net voor de Olympische Spelen, als hij het

Zo zette Dik Bruijnestein de Beer uit Berlicum op de postzegel (Archief Peter van Doorn)

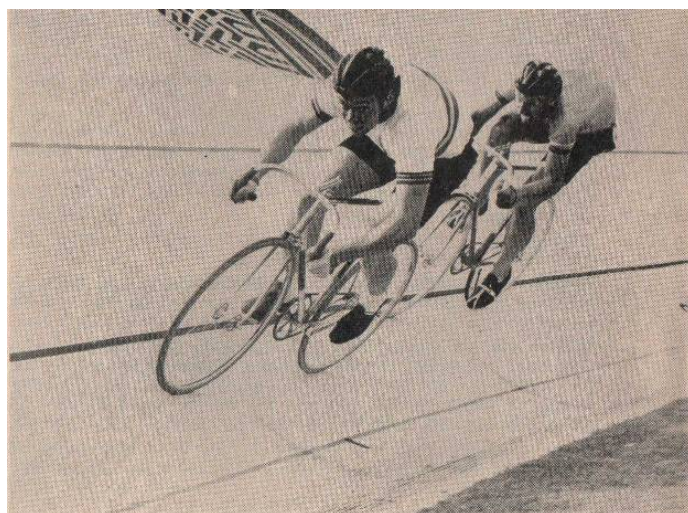

Geen Olympische Medaille, maar wel (op) een Olympische postzegel !! (PTT Nederland)

sprinttoernooi van Berlijn wint. Op de Spelen in München plaatste hij zich opnieuw bij de beste acht sprinters van de wereld. Hij trof het echter niet, door juist tegen de veelvoudig wereldkampioen en latere winnaar van het Olympisch goud Morelon te loten. Ook op de tandem bereikte hij met Balk de laatste acht. Maar ook hier versperde Morelon (met Trentin) hem de weg. Op de 1-km-tijdrit stelde hij licht teleur, een elfde plaats was minder dan van hem verwacht was. Geen Olympische medaille dus voor Peter, maar de twee vijfde plaatsen (sprint en tandem) leverde wel Olympische diploma's op. En als extra troostprijs is er natuurlijk nog altijd die unieke postzegel.

Hannover 1972: Aan de start in de finale van het sprinttoernooi met veelvoudig wereld- en Olympisch kampioen Daniel Morelon, die zal gaan winnen in een tijd van 10,8 seconden over de laatste 200 meter, tot dan toe de snelste tijd ooit op een Europese baan.. (Archief Peter van Doorn)

John Nicholson vliegt de bocht door met in zijn spoor Peter van Doorn (Wielersport)

Na zijn Olympische optreden was Peter het baanrijden een beetje beu geworden. Tijdens de voorgaande jaren had hij wel zo nu en dan op de weg gereden (en ook zo'n negen wedstrijden gewonnen), maar zijn grootste aandacht was toch altijd naar de baan uitgegaan. In 1973 begon hij dus vol elan criteria te rijden, maar een acute blindedarmontsteking half in het seizoen bracht zoveel narigheid met zich mee, dat

1975, Sportpaleis Ahoy': Peter van Doorn (rechts) klopt Lau Veldt en bereikt de eerste plaats op de spintladder. (Wielersport)

Sprinttoernooi Hannover 1971: 1ste John Nicholson (in 1975 en 1976 wereldkampioen bij de profs), 2de Daniel Morelon, 3de Peter van Doorn. (Archief Peter van Doorn)

Peter het bijltje er bij neergooide. Zo'n twee jaar later kon hij echter de kriebels niet langer weerstaan; hij haalde zijn baanfiets van zolder en verscheen opnieuw op de piste. Nauwelijks enkele weken later kon alleen Ben ten Tije hem van het Nederlands sprintkampioenschap afhouden en toonde hij ook aan, dat hij het 1 km tijdrijden nog niet verleerd was door achter Herman Ponsteen en dezelfde Ten Tije derde te worden. Opnieuw werd hij naar het Wereldkampioenschap

(ditmaal in Rocourt) uitgezonden, maar hier bleek, dat men er niet ongestraft zomaar twee jaar tussenuit kan. In de achtste finale van het sprinttoernooi werd hij door de regerend wereldkampioen Tkac uitgeschakeld, terwijl hij het op het 1 km nummer toch nog tot een tiende plaats bracht.

Peter dacht echter verder: in 1976 zouden de Olympische spelen in Montreal gehouden worden! Wat hij nog nooit gedaan had, deed hij nu: hij trainde 's-winters door! Maar nauwelijks had hij de eerste plaats op de sprintladder van het Rotterdamse Sportpaleis Ahoy' bereikt, of hij werd door het noodlot getroffen. Tijdens zijn werk drong een splinter van een stalen nagel in zijn linkeroog en Peter was voorlopig uitgeschakeld. Dit voorlopig werd definitief, toen hij wat later ook nog zijn pols brak in het criterium van Boxtel. "Verrek maar met dat wielrennen", dacht hij en hij zette een punt achter zijn wielercarrière.

Amsterdam, Olympisch stadion, 1 km tijdrit in beeld: de start, afzien onderweg, uitputting na aankomst (met soigneur Moos Bremer), en de huldiging na de winst (links Klaas Balk, rechts Ad Dekkers). (Archief Peter van Doorn en Wielersport)

De plakboeken brengen de herinneringen en het verleden weer tot leven. (Foto: Ad van Kessel)

Peter met zijn kampioenstruiken, waarvan de verzameling niet meer compleet is (Twee nationale truiken ontbreken). (Foto: Ad van Kessel)